

Csipkebokrok súgták almaszín neved...

Fehér Ferenc

*Itt jártam el én is,
mikor még hajad
tömött két fonatával
szállt a villamos.
Májusi hála rezgett
a királydinnyés tájon,
mellednek tétova lepke lebbent
s mint földöntúli álmod,
úgy kellett hallanod,
mint szállnak, szállnak
kövér kofák fölött
a Chopin-dallamok.*

*Ott bandukoltam a nyárfák alatt,
és bokorra szállt pihenni kedvem.
Attila könyve volt csak kezemben,
és szívemben feléd sugárzó, jó szavak.*

*Csipkebokrok súgták almaszín neved,
és latin füzetbe másolt, selymes verssorok;
vén présházak lehelték,
s tündéri almafák felett
az ájult ég,
de láttam,
alakod füstként ellobog.*

*Atvett az akácos erdő,
néma rengeteg.
a sejtelemmel suhogó,
A homokban köténykés bogárcák adtak
jószagú, mélyálmú fekhelyet.*

Ózlábú lányok jöttek arra,
és kigombolt ingben
gitáros nagyfiúk.
Lebbent a szél,
s egy levélke
észrevétlen
fiús mellemre
tétován halni hullt.

Úgy keltettek fel az esti árnyak,
mint rég elhalt,
éjente visszajáró
asszonyok.
Sokáig simogattam
kérges arcát egy fának,
és hosszan sírt utánam
a hült homok.

Úgy úszot felém
a tó sárga holdja
a csillagkavicsos égi utakon,
mint sápadt lányarc,
mécsek közt haldokolva,
és nem várt,
nem várt senki
a parti padokon.

Csak a feketekabátos
pincér-est sétált
a Vigadó teraszán,
és elgurult éveit számlálta
asztalán
az a roskadt férfiárny.

A lámpák égő koszorút fontak a vízbe
és gyerekkorom
szikrázó, szép napja felmerült;
ott álltam kis trikómban,
megigézve,
és nádasok villogtatták felém
lándzsás sok fegyverük.
Gyerekekkel virágzó volt az a csónak.
Megfeszültek apám biztos kötélizmai.
Láttam, hogy anyám örömrózsái
vízbe hajolnak,
és szipog a kedves,
és nem tud szólni...

A lámpák égő koszorút fontak a vízbe,
s én nem tudtam, hogy vágyaink
szép koszorúja lobog ott;
Egy percre úgy tűnt:
valaki nevemen szólít,
pedig csak a roskadt
csónakház zokogott...

Itt jártam el én is,
mikor még hajad
tömött két fonatával
szállt a villamos;
és itt maradok már veled,
ha élet vagy halál
rettentő tengerárja mos.

Téged idéz itt minden:
a fák,
a dérfedte utak,
egy szó,
egy gyöngéd mozdulat,
és téli felhők
örök csendjében
az elhúzó vadludak.

Bízó szerelemmel

Fehér Ferenc

*Az embert szerelme igázza és szerelem menti fel.
Szemed felnyíl rá vagy meg se rebben,
s ezért ki így, ki úgy felel.*

*Aki nem hisz, meghal vagy cseppenként vérzik el.
Eztán is te taníts rá,
okos pilláid rámnnyíló seprőcskéivel.*

*Gyerekkorom mély udvarából még deres rém figyel.
Üzd el,
pilláid haragos, bűvös seprőcskéivel.*

*Szemerkéj a múlt. A bolond kis óra énekel.
Állítsd meg,
hollónyugolmú pilláid seprőcskéivel.*

*Lépteimre az éj s a sarki kút figyel.
Utamból
pilláid seprőcskéje mindent elseper.*

*Ugye, elbír az még egy életet,
aki egy kancsót így cipel?
Biztassál, Virág,
bólintó pilláid seprőcskéivel.*

*Telünk mélyhegedűjén karmos szél cinel.
Takarj be,
sátoros pilláid seprőcskéivel.*

*Kivel mérhetnélek? S te engem kivel?
Magadba zártál már
pilláid pántos seprőcskéivel.*

*Minket már mindegy, nyár vagy tél visz el.
Sírunkra örök szirmokat sepersz
szerelmünk sugaras seprőcskéivel.*